

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci

žalobce: **B. O.**, narozený X
státní příslušnost Syrská arabská republika
bytem X
zastoupený Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem
sídlem Berní 2261/1, 400 01 Ústí nad Labem

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 10. 2025, č. j. OAM-15557-37/TP-2025,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 31. 10. 2025, č. j. OAM-15557-37/TP-2025, jímž žalovaný podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítl jeho žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, neboť je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Současně se žalobce domáhal toho, aby soud žalovanému uložil povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobce nejprve namítl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, nezákonné a nepřiměřené. Žalobce přitom nesouhlasil se závěrem žalovaného, že je zde důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaný totiž v tomto hodnocení vyšel toliko ze skutečnosti, že byl žalobce v minulosti opakovaně odsouzen pro trestnou činnost, avšak se již dostatečně nevypořádal s tím, že se jednalo o trestnou činnost nikoliv aktuální a nadto méně závažnou, přičemž chování žalobce v období posledních 7 až 8 let je už řádné a nezavdává důvodnosti obav, že je nadále nebezpečím závažného porušení veřejného pořádku do budoucna.
3. Podle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí nezkoumal naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku v odpovídajícím rozsahu, pokud za rozhodnou okolnost shledal pouze opakované páčání trestné činnosti. Dle názoru žalobce je vždy nutno individuálně posoudit závažnost spáchaných trestných činů, jejich aktuálnost, a tedy i pravděpodobnost toho, že se takové jednání bude opakovat. Současně bylo třeba jasně označit a doložit, že lze to které vytýkané jednání považovat za závažné narušení veřejného pořádku. V odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle žalobce nelze nalézt přezkoumatelné úvahy o existenci skutečné, aktuální a dostatečně závažné hrozby opakování trestné činnosti žalobcem. Aktuálnost a důvodnost takového nebezpečí pak nebylo možno ve věci dovodit toliko z toho, že žalobce v minulosti spáchal trestnou činnost. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), také dle žalobce vyplývá, že je z hlediska aktuálnosti a skutečnosti nebezpečí třeba zohlednit zejména dobu uplynulou od protiprávního jednání cizince a jeho chování v tomto období, resp. na tomto základě učinit závěr, zda existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze zájmů společnosti. Samotnou závažnost spáchané trestné činnosti lze poté odvodit z uložených trestů.
4. Žalobce tedy v řešeném případě nesouhlasil s tím, že jím dříve spáchaná trestná činnost, je co do její závažnosti takového charakteru, že by ji bylo možno označit za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
5. Dále žalobce uvedl, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie (dále jen „EU“), a to jako otec nezletilé dcery (občanky České republiky). Následně zmínil, že si je vědom svých opakovaných odsouzení v minulosti, přičemž uložené tresty vykonal, poučil se a po dobu 8 let už se ničeho dalšího nedopustil. Opětovně zmínil, že závažným narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však dle žalobce nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.
6. Žalobce též namítl nesprávné posouzení otázky přiměřenosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný zásah do rodinného a soukromého života žalobce vypořádal toliko odkazem na to, že žalobce může se svou nezletilou dcerou (občankou České republiky) realizovat společný život na území jeho domovského státu – Sýrie, která není bezpečnou zemí, či tzv. na dálku. K tomu žalobce doplnil, že je nepochybně v nejlepším zájmu jeho nezletilé dcery, aby byla v pravidelném osobním styku se žalobcem jako jejím otcem, resp. aby se podílel bezprostředně na její výchově a péči o její osobu. Žalovaný se tedy v řešeném případě otázkou nejlepšího zájmu dítěte žalobce vůbec nezabýval. K tomu žalobce doplnil, že na území České republiky žije od roku 2012, přičemž se vzhledem k bezpečnostní situaci v zemi

původu nemá kam vrátit, na území České republiky také pracuje a má zde nezletilou dceru (občanku České republiky), kterou vyživuje a vychovává, byť ta žije s její matkou.

7. Dle žalobce tak bylo napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 2, § 3 a 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jakož i s § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvou o právech dítěte.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření ve věci nejprve uvedl, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2012, a to na základě doplňkové ochrany, přičemž nikdy nedisponoval pobytovým oprávněním dle zákona o pobytu cizinců. Zrekapituloval také, že dcera žalobce byla rozsudkem Okresního soudu v Lounech ze dne 24. 7. 2024 svěřena do péče matky a žalobce byl jako otec zavázán platit výživné (resp. i doplatit nedoplatek na výživném).
9. Následně žalovaný popsal, že žalobce byl od roku 2016 opakovaně odsuzován pro spáchanou trestnou činnost, kdy se z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob podává 8 záznamů o jeho odsouzení. Konkrétně se žalobce opakovaně dopustil přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání (tj. řídil motorové vozidlo, ačkoliv pozbyl řidičské oprávnění) podle § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), a dále přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b), c), d) téhož zákona a přečinu nebezpečného vyhrožování podle § 353 odst. 1 trestního zákoníku. Byť byla dle žalovaného většina z evidovaných odsouzení žalobce již zahlazena, přesto je nutno poukázat na rozsudek Okresního soudu Plzeň – sever ze dne 26. 10. 2017, č. j. 2 T 71/2016-154 (v právní moci 28. 2. 2018), resp. na skutečnost, že od trestu zákazu řízení bylo v odkazované věci podmíněně upuštěno s tím, že byla žalobci stanovena zkušební doba až do 21. 6. 2026. Žalobci tak nadále běží zkušební doba, protože je pouze v jeho zájmu, aby se do jejího konce zdržel jakéhokoliv protiprávního jednání. Dle žalovaného má tedy žalobce za sebou rozsáhlou trestnou činnost s opakujícími se rysy, které se projevují v jeho osobním chování, jež se nezměnilo ani po potrestání soudem. Žalovaný proto v řešeném případě shledal, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Zdůraznil přitom základní společenský zájem, aby na území České republiky (resp. i EU) nedocházelo k trestné činnosti a aby zde pobývali jen ti cizinci, kteří jsou schopni akceptovat sdílené hodnoty a společenský řád. Podle žalovaného tudíž osobní jednání žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného pořádku.
10. Žalovaný v daném případě uzavřel, že bylo napadené rozhodnutí vydáno v souladu se zákonem, přičemž nebylo postaveno jen na faktu o odsouzení žalobce, ale na celkovém zhodnocení jeho osobnosti (chování) a na specifikách spáchaných trestných činů. Zároveň žalovaný ve věci odpovídajícím způsobem posoudil i přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce usiloval o vydání povolení k trvalému pobytu (tj. o nejvyšší pobytové oprávnění udělované cizincům). Bylo proto především na žalobci samotném, aby tvrdil rozhodné skutečnosti stran jeho soukromého a rodinného života, které by mohly vést k závěru, že by neudělení povolení k trvalému pobytu na území bylo skutečně nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného života. Žalobce se však ve věci nevyjádřil k podkladům pro vydání rozhodnutí (resp. se tohoto práva vzdal). Žalovaný tudíž vycházel z informací, které zjistil

v rámci úřední činnosti – mj. že je žalobce otcem nezletilé dcery (občanky České republiky) a že na území České republiky pobývá na základě doplňkové ochrany, a tedy není v důsledku napadeného rozhodnutí nucen opustit její území. Dle žalovaného tak může žalobce i nadále realizovat rodinný život v České republice, a to dokud bude disponovat doplňkovou ochranou.

11. Závěrem žalovaný poznamenal, že žalobce od narození dcery (tj. od 10. 5. 2020) minimálně do doby 24. 7. 2024 (tj. datum vydání rozsudku okresního soudu o určení otcovství) o dceru nejevil zájem. Žalobce se tak o dceru podstatnou část jejího života nezajímal.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce a žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí podle § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
14. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud v projednávané věci zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval obecně v tom, že žalovaný neuvedl přezkoumatelné úvahy o existenci skutečné, aktuální a dostatečně závažné hrozby opakování trestné činnosti žalobcem a že se nezabýval otázkou nejlepšího zájmu dítěte (dcery) žalobce.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na výše citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníku řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 16. 6. 2006, č. j. 4 As 58/2005-65, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13). Rozhodnutí, které je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, obsahuje takové vady skutkových zjištění, které utvářejí rozhodovací důvody, typicky tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75). Nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je dále takové rozhodnutí, v němž správní orgán zcela opomene vypořádat některou z uplatněných námitek, resp. pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, nebo ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 22. 3. 2023, č. j. 2 Afs 122/2022-56).

18. Vycházejí ze shora uvedeného je ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný při svém rozhodování vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též srozumitelným způsobem podává, k jakým konkrétním okolnostem žalovaný v rámci hodnocení věci přihlédl.
19. Ve vztahu k povšechné námitce žalobce stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tudíž zdejší soud vyhodnotil, že takovýto deficit dané rozhodnutí netrpí. K tomu soud ve stručnosti uvádí, že se žalovaný nejprve přehledně zabýval výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“, a to zejména v kontextu závěrů plynoucích z relevantní judikatury (str. 3 až 4 napadeného rozhodnutí), kdy dále (str. 4 až 6 téhož rozhodnutí) zrekapituloval odsuzující rozhodnutí trestních soudů ve vztahu k žalobci (evidováno 8 odsouzení) – resp. úmyslnou trestnou činnost spáchanou žalobcem v letech 2016 až 2017. Na tomto základě pak žalovaný srozumitelně uzavřel, že jednání žalobce shledal za opakované narušení veřejného pořádku ve smyslu dříve učiněného výkladu tohoto pojmu. Poukazované protiprávní jednání žalobce přitom dle žalovaného nabylo opakovaně takové společenské nebezpečnosti, že byla naplněna skutková podstata hned několika trestných činů, přičemž normy trestního práva chrání nejzákladnější společenské hodnoty. V projednávaném případě tudíž bylo, vzhledem k opakovaně spáchaným trestným činům, možno hovořit o závažném narušení veřejného pořádku žalobcem, který tak dle žalovaného stále představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný též zmínil, že závažnost narušení veřejného pořádku žalobcem zkoumal právě ve vztahu k důsledkům plynoucím ze zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu. Žalovaný se pak přezkoumatelným způsobem zabýval i přiměřeností namítaného rozhodnutí (str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí), a to v kontextu učiněných zjištění stran pobytové historie žalobce na území (doplňková ochrana od roku 2012), jakož i toho, že zde pobývá jeho nezletilá dcera (občanka České republiky). Žalovaný tedy v rámci svých úvah mj. i otázku nejlepšího zájmu dcery žalobce minimálně implicitně zohlednil (resp. způsobem odpovídajícím pasivitě žalobce ve správním řízení). K tomu žalovaný doplnil, že samotným žalobcem nebyl v průběhu správního řízení nepřiměřený dopad napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života nijak namítán (pozn. soudu – žalobce bez dalšího předložil pouze fotografie dcery), a proto žalovaný vyšel z okolností (zjištění) mu známých právě z úřední činnosti či vyplývajících z vlastní žádosti žalobce včetně připojených listin. V daném ohledu

pak žalovaným nebylo shledáno, že by dopad namítaného rozhodnutí mohl být rozporný s čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. V projednávané věci tak lze z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí vysledovat úsudek žalovaného, který své závěry dle soudu zdůvodnil dostatečně a srozumitelně.

20. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasil s jeho vlastními závěry, což však samo o sobě jistým způsobem svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správnost či nesprávnost právních názorů žalovaného však není otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí, nýbrž jeho zákonnosti a případných jiných vad řízení; tyto otázky však budou posuzovány v další části tohoto rozsudku. K tomu je příležitým připomenout i fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, ze dne 19. 7. 2007, č. j. 2 Afs 65/2007-169, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
21. Podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že ministerstvo žádost o povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
22. Omezení práva pobytu z důvodu veřejného pořádku upravuje čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států takto: *„Opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotčené osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotčeného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotčenou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná.“*
23. Z judikatury Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) současně plyne, že opatření odůvodněná narušením veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti lze přijmout pouze tehdy, když se po konkrétním posouzení každého jednotlivého případu ze strany příslušných vnitrostátních orgánů ukáže, že osobní chování dotčené osoby představuje aktuální skutečné a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (srov. např. rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 2. 5. 2018 ve spojených věcech sp. zn. C-331/16 a C-366/16). Zamítnutí žádosti o bytové oprávnění přitom nemůže být postaveno pouze na (izolované) skutečnosti, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, neboť je vždy třeba přihlídnout k závažnosti a povaze spáchaného trestného činu, délce uloženého trestu, délce doby, po kterou byla trestná činnost páchána, k motivu trestné činnosti apod. (srov. např. rozsudek SDEU ze dne 3. 9. 2020, sp. zn. C-503/19 a C-592/19, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 7. 2023, č. j. 2 Azs 285/2022-57, či ze dne 13. 9. 2024, č. j. 5 Azs 133/2024-45). Dřívější trestná činnost cizince ovšem jistě může být základem úvahy žalovaného o tom, že ten který cizinec i do budoucna představuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Takový závěr však závisí na individuálním a komplexním posouzení životních poměrů a chování cizince. Jeho trestněprávní status je tedy v tomto ohledu pro žalovaného pouze východiskem autonomního posouzení pro účely zákona o pobytu cizinců. Relevantní informace o trestní

historii cizince je pak žalovaný povinen si opatřit a patřičně je zohlednit. K tomu soud zároveň upozorňuje na fakt, že dle judikatury Nejvyššího správního soudu je zásadně třeba odlišovat účel trestního a cizineckého práva (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33). Žalovaný tedy v rámci svého postupu ve věci musí zvažovat mj. závažnost a povahu cizincem spáchané trestné činnosti, jakož i další individuální aspekty daného případu, jako je např. předcházející bezúhonnost, či naopak opakování trestné činnosti, motiv spáchaných trestných činů a postoj cizince ke spáchané trestné činnosti a potrestání (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 12. 2020, sp. zn. I. ÚS 945/20, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2022, č. j. 10 Azs 202/2022-42, nebo ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 Azs 29/2019-33).

24. Výkladem pojmu „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“ v kontextu zákona o pobytu cizinců se poté zabýval i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž konstatoval, že veřejný pořádek je nutno chápat a vykládat v kontextu dané právní úpravy a vycházet přitom z jejího účelu. Je však třeba mít na zřeteli, že zákon o pobytu cizinců pojem veřejný pořádek a závažné narušení veřejného pořádku užívá na více místech a v různých ustanoveních. Podle rozšířeného senátu nelze ke všem ustanovením, která se zmiňují o veřejném pořádku, přistupovat jednotně. Při výkladu pojmu veřejný pořádek je tak nutno na tento pojem nahlížet nejen v kontextu určitého zákona a jeho účelu, ale rovněž v kontextu daného ustanovení, a zkoumat účel přímo dotčeného ustanovení, okolnosti jeho vzniku a původu apod. Konkrétní závěry učiněné v souvislosti s jedním ustanovením pak nelze bez dalšího přebírat a použít v případě ustanovení jiných, nýbrž je potřeba přihlížet ke specifickým okolnostem vzniku, původu a účelu ustanovení, stejně jako je třeba dané ustanovení vyložit ve vztahu k individuálním okolnostem jednotlivého případu (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2020, č. j. 5 Azs 305/2019-59).
25. Na nadepsané závěry navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, který se zabýval výhradou veřejného pořádku právě v kontextu institutu trvalého pobytu. Nejvyšší správní soud přitom dospěl k závěru, že opatření přijatá na základě výhrady veřejného pořádku mají zásadně odlišnou intenzitu: *„Zatímco vyhoštění [z důvodu dle § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců] představuje faktickou derogaci práva vstupu a pobytu na území České republiky, nepřiznání trvalého pobytu cizinci neznamená, že by cizinec nemohl setrvat a legálně pobývat na území České republiky na základě jiného pobytového oprávnění (...). Cizinci je pouze odepřena možnost požívat výhod vyplývajících ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (např. možnost pracovat bez povolení k zaměstnání, vstup do systému veřejného zdravotního pojištění, pobírání dávek ze systému sociálního zabezpečení a podpory v nezaměstnanosti, obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65).“*
26. Vzhledem k dříve citovanému judikатурnímu závěru je tedy zřejmé, že neudělení povolení k trvalému pobytu představuje zásah do právní sféry cizince jen velmi nízké intenzity, neboť jím není samo o sobě dotčeno právo pobytu cizince na území České republiky, přičemž dochází toliko k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. Pro kvalifikaci určitého jednání cizince jakožto závažného narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců tedy postačí relativně menší intenzita (závažnost) takového jednání, přičemž také aktuálnost ohrožení veřejného pořádku je nutno vykládat odlišně. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu též konstatoval, že *„povolení k trvalému pobytu není jediným titulem, na jehož*

základě by byl stěžovatel oprávněn pobývat na území. Naopak, jedná se o „nejvyšší“ pobytový titul, jehož může cizinec na území České republiky dosáhnout a který vede ke zrovnoprávnění cizince s občany České republiky v mnoha oblastech veřejného práva. Odepření povolení k trvalému pobytu současně neznámá, že by žadatel nebyl nadále oprávněn pobývat na území České republiky. Proto je legitimní požadovat, aby chování uchazeče o povolení k trvalému pobytu nevykazovalo po relativně dlouhou dobu žádné excesy, ani ojedinělé.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, či ze dne 4. 9. 2020, č. j. 8 Azs 147/2018-44). V této souvislosti Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 11. 2024, č. j. 10 Azs 169/2024-38, dále vyložil, že „podstata pojmu „exces“ spočívá v jednorázovém vybočení z určitého pravidla, nikoliv v jeho opakovaném porušování, navíc spočívajícím v páčání různých trestných činů.“

27. Na tomto místě je poté příležitým zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2022, č. j. 3 Azs 235/2022-27, ve kterém byl vysloven závěr, že *„umožnění cizinci pobývat na území ČR trvale a začlenit se tak na neomezenou dobu do tuzemské společnosti předpokládá značnou úroveň integrace a komplexní osvojení si jejích hodnot, institucí a principů uspořádání. Zvláště by cizinec pobývajících v ČR trvale měl respektovat ty právní normy, které slouží k ochraně práv a zájmů osob považovaných za ty nejdůležitější v demokratické společnosti. V tomto směru jde například o zájem na ochraně života a zdraví, majetku, lidské důstojnosti a osobní svobody.“* (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2023, č. j. 10 Azs 67/2023-44).
28. V kontextu projednávaného případu, konkrétně stran opakovaných odsouzení žalobce trestními soudy, je pak třeba zdůraznit, že žalovaný v rámci posouzení závažného narušení veřejného pořádku může přihlížet i k odsouzením již zahlazeným. K tomu Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, jasně uvedl, že *„ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahlazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců [pozn. soudu – zde § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců] totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodné i § 106 trestního zákoníku).“* Od shora citovaného právního názoru Nejvyššího správního soudu se přitom zdejší soud neměl jakéhokoliv důvodu odklonit ani v nyní posuzované věci.
29. S ohledem na uvedené tak lze obecně konstatovat, že závěr správního orgánu o tom, že je dáno důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek se musí opírat o zjištění, že tento představuje aktuální nebezpečí pro veřejný pořádek, což je třeba posoudit podle individuálních okolností a chování toho kterého cizince. Stupeň vyžadované závažnosti a aktuálnosti nebezpečí, které cizinec představuje, se však bude v jednotlivých případech lišit podle toho, zda je ve správním řízení rozhodováno o správním vyhoštění, vydání povolení k přechodnému pobytu, nebo povolení k trvalému pobytu. Zatímco v případě správního vyhoštění bude typicky třeba, aby cizinec představoval velmi aktuální a velmi závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, naproti tomu pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačí relativně nižší závažnost a aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek. Právě touto optikou, vycházející z nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu, tedy zdejší soud přistoupil k věcnému přezkumu namítaného rozhodnutí.

30. Úvodem vlastního posouzení merita žalobní argumentace je třeba zrekapitulovat, že z napadeného rozhodnutí ve spojení s obsahem správního spisu – konkrétně z opisu z evidence rejstříku trestů žalobce a jednotlivých odsuzujících rozhodnutí trestních soudů vztahujících se k jeho osobě, je zcela seznatelné, že se žalobce mezi lety 2016 až 2017 opakovaně dopustil přečinů maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (skutky spáchané 19. 2. 2016, 28. 2. 2016, 24. 3. 2016, 6. 4. 2016, 15. 10. 2016, 9. 11. 2016, 12. 4. 2017), v jednom případě v souběhu s přečinem padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku (skutek spáchaný od přesně nezjištěného měsíce roku 2016 do 15. 10. 2016), a dále přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b) c) a d) trestního zákoníku a přečinu nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 trestního zákoníku (skutek spáchaný od července roku 2017 do 29. 9. 2017). Ačkoliv byla většina z evidovaných odsouzení žalobce již zahlazena, soud k tomu znovu připomíná shora citované závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v kontextu relevantní právní úpravy zákona o pobytu cizinců, zejména pak to, že „zahlázení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal“. Možno též zmínit fakt, že se z opisu z evidence rejstříku trestů žalobce podává, že byt bylo od posledně evidovaného trestu zákazu činnosti – konkrétně zákazu řízení motorových vozidel podmíněně upuštěno, stalo se tak za současného stanovení zkušební doby žalobci až do 21. 6. 2026 (rozhodnutí Okresního soudu Plzeň – sever ve věci sp. zn. 2 T 71/2016).
31. V posuzované věci se žalovaný při hodnocení závažného narušení veřejného pořádku osobou žalobce, ve smyslu dříve popsaneho, dle soudu zabýval odpovídajícím způsobem. Skutečnou, aktuální a závažnou hrozbu pro narušení veřejného pořádku přitom žalovaný spatřoval právě v opakovaném páčání úmyslné trestné činnosti žalobcem, přičemž se žalobce v několika případech dopustil další trestné činnosti prakticky okamžitě po jeho odsouzení.
32. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí obsáhle popsal trestnou činnost žalobce spáchanou na území České republiky v letech 2016 a 2017 a citoval i přílehlavou judikaturu stran výkladu pojmů „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“. Následně upozornil na skutečnost, že žalobce byl opakovaně odsouzen za spáchaní několika úmyslných trestných činů, přičemž se těchto dopustil také v době, která blízce následovala po jeho odsouzení za předcházející trestnou činnost. Dříve uložené tresty tedy u žalobce zjevně nevedly k jeho nápravě (resp. je žalobce nijak nereflektoval). Žalovaný se dle názoru soudu zabýval případem žalobce dostatečně individualizovaně a konkrétně zdůvodnil, v čem spatřuje naplnění podmínek pro zamítnutí jeho žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí je zároveň zřejmé, že žalovaný nevycházel z pouhé skutečnosti, že byl žalobce v minulosti odsouzen pro trestnou činnost, ale zabýval se právě konkrétními okolnostmi případu – mj. charakterem žalobcem spáchané úmyslné trestné činnosti, její mnohostí a opakovaností, jakož i dalšími individuálními aspekty dané věci, jako např. že se další trestné činnosti žalobce dopouštěl i přes jeho dřívější odsouzení, a to prakticky bezprostředně. Soud proto nemohl přisvědčit povšechným tvrzením žalobce o tom, že napadené rozhodnutí není postaveno na individuálním posouzení jeho chování. Závěry žalovaného proto podle soudu nevykazují znaky prosté „generální prevence“ zapovězené čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES; naopak je v řešeném případě zjevné, že žalovaný z odkazované směrnice a na případ dopadající judikatury ESLP a správních soudů vycházel.

33. Nutno v tomto ohledu též zdůraznit, že žalobce svou trestnou činnost v žalobní argumentaci do značné míry bagatelizoval, když uvedl, že se jednalo toliko o méně závažnou trestnou činnost „*kumulovanou zejména na řízení vozidel v době, kdy byl vybodován, přičemž potřeboval řídit vzhledem k zaměstnání*“ (pozn. soudu – blíže nespecifikovanému). Jak se přitom najisto podává už z dříve uvedené rekapitulace jeho trestné činnosti, za kterou byl odsouzen (viz opis z evidence rejstříku trestů žalobce a jednotlivé odsuzující rozhodnutí trestních soudů), žalobce se jí dopouštěl seznatelně i po jeho potrestání trestními soudy – tj. nikoliv „pouze“ po tzv. vybodování řidiče. Žalobce zároveň zcela (účelově) pominul fakt, že se v jeho případě nejednalo jen o opakované přechyby maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázaní podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku (žalobce opakovaně řídil automobil, ačkoliv mu byla uložena sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel), ale také o přečin padělání a pozměnění veřejné listiny dle § 348 odst. 1 trestního zákoníku (žalobce užil padělaného dokladu totožnosti, který si dříve opatřil a přechovával za tímto účelem, jako pravého při silniční kontrole dopravní hlídkou Policie České republiky), přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), b) c) a d) trestního zákoníku a přečin nebezpečného vyhrožování dle § 353 odst. 1 téhož zákoníku [žalobce svou bývalou přítelkyni dlouhodobě pronásledoval tím, že jí vyhrožoval ublížením na zdraví nebo jinou újmou (usmrčením a těžkou újmou na zdraví), vyhledával její blízkost nebo ji sledoval a vytrvale ji prostřednictvím prostředků elektronických komunikací písemně nebo jinak kontaktoval a omezoval ji v jejím obvyklém způsobu života a tímto jednáním v ní, jakož i v další osobě, které rovněž vyhrožoval obdobným způsobem, vzbuzoval důvodnou obavu o jejich život a zdraví]. Obecnou poznámku žalobce o tom, že i přes jeho odsouzení trestními soudy, a to s opakovaným uložením trestu zákazu činnosti – zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, potřeboval řídit „*vzhledem k zaměstnání*“, pak zdejší soud vnímá jako zásadně nepřípustné zlehčování daného závadového jednání, svědčící o vědomém nerespektování právního řádu České republiky a soudních rozhodnutí (potrestání). Jinými slovy, poukazovanou (opakovanou) trestnou činnost žalobce jako cizince pobývajícího na území na základě doplňkové ochrany soud hodnotí jako společensky vysoce škodlivou, která rozhodně nevypovídá o tom, že by žalobce reflektoval dřívější potrestání za jeho trestněprávní jednání, která současně nelze v žádném případě označit toliko za izolované excesy, a že by ho dřívější potrestání odradilo od páchání další trestné činnosti.
34. Vzhledem k tomu, že pro naplnění podmínek § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců není zapotřebí, aby jednání zakládající důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, naplňovalo znaky zvlášť závažné trestné činnosti, soud žalobcem opakovaně páchanou úmyslnou trestnou činnost tak, jak byla v napadeném rozhodnutí v podrobnostech popsána, považoval za dostatečně závažné narušení trestněprávních, morálních a společenských norem zakládající důvodné nebezpečí pro veřejný pořádek ze strany žalobce. Podle názoru soudu pak nebylo možno takové jednání bagatelizovat a omlouvat způsobem, jak v žalobě učinil žalobce. Zdejší soud tedy nepřisvědčil žalobci v tom ohledu, že by v případě jím spáchané opakované trestné činnosti mělo být namíste hovořit pouze o jakémsi „excesu“ z vedení řádného života. Podstata pojmu „exces“ totiž spočívá v jednorázovém vybočení z určitého pravidla, nikoliv v jeho opakovaném porušování, navíc spočívajícím v páchání různých trestných činů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2024, č. j. 10 Azs 169/2024-38).
35. Zároveň nelze se žalobcem souhlasit v názoru, že od jeho trestné činnosti uplynula dostatečně dlouhá doba pro závěr, že nebezpečí ze strany žalobce pro veřejný pořádek již není aktuální. Argumentuje-li žalobce tím, že od poslední jím spáchané trestné činnosti –

resp. od roku 2017 – již veřejný pořádek nenarušuje, neboť se nedopouští dalších protiprávních jednání, pomíjí tím text dotčeného ustanovení, jakož i smysl zákona o pobytu cizinců, neboť k zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu postačuje existence důvodného nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž tak není zapotřebí, aby žadatel (zde žalobce) aktuálně páchal trestnou či jinou protiprávní činnost (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2023, č. j. 10 Azs 60/2023-27). Jak přitom vyplývá z už shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu, pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu stačí „*relativně nižší závažnost a aktuálnost hrozby pro veřejný pořádek*“. Nadto je žalobce jistým způsobem stále motivován k tomu, aby vedl řádný život, a to pod hrozbou nařízení výkonu zbytku uloženého trestu zákazu řízení motorových vozidel, od kterého bylo podmíněně upuštěno za současného stanovení zkušební doby žalobci až do 21. 6. 2026 (rozhodnutí Okresního soudu Plzeň – sever ve věci sp. zn. 2 T 71/2016, jak se podává z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob). Podstatným je však v této části konstatovat přílehlavý závěr Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2021, č. j. 2 Azs 183/2021-39, že „*požadavek na aktuálnost závažného narušování veřejného pořádku má sloužit jako korektiv zjevných excesů (např. aktuálnost nebude zpravidla možné konstatovat tam, kdy od jednání zakládajícího závažné narušení veřejného pořádku uplynuly desítky let, po které narušitel vedl řádný život); aktuálnost nicméně nemůže být dost dobře paušálním způsobem vyčíslena, neboť se nutně odvíjí od jedinečných skutkových základů každého jednotlivého případu.*“

36. Na základě všeho výše popsaného se tedy soud ve věci ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobcova v minulosti spáchaná úmyslná trestná činnost s ohledem na její charakter, četnost a opakování (i přes dřívější potrestání trestními soudy) představovala i v době vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 31. 10. 2025) skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu narušení veřejného pořádku ve smyslu § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, nebo ze dne 30. 9. 2021, č. j. 2 Azs 183/2021-39).
37. Soud se dále zabýval značně obecnou argumentací žalobce ve vztahu k přiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho práva na soukromý a rodinný život a nejlepšího zájmu jeho nezletilé dcery. Žalobce tak žalovanému vytknul, že otázku proporcionality posoudil povrchně. Nesouhlasil s tím, že jeho dcera případně může realizovat společný život se žalobcem v zemi jeho původu (Syrská arabská republika), nebo ho tam navštěvovat. Uvedl také, že jeho setrvání na území České republiky je v nejlepším zájmu nezletilé dcery.
38. V této souvislosti zdejší soud nejprve poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29, citovaný dále např. v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28, podle nichž „*k otázce přiměřenosti zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce Nejvyšší správní soud předně uvádí, že zatímco u zrušení povolení k pobytu či u správního vyhoštění zákon výslovně ve většině případů požaduje, aby správní orgán zkoumal přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, u zamítnutí žádosti o bytové oprávnění zákon takový požadavek explicitně nestanoví, vyjma jen některých důvodů (...). Povinnost zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života nelze dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců. Jak na základě podrobného jazykového, systematického, historického i teleologického výkladu konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, předmětné ustanovení pouze upřesňuje hlediska, jimiž se má správní orgán při posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života zabývat, rozhodně z něj nevyplývá, že by se přiměřenost měla posuzovat u*

každého rozhodnutí vydaného podle zákona o pobytu cizinců. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Veřejná moc může do osobní sféry jednotlivce zasáhnout pouze, pokud tím sleduje legitimní cíl, a v rozsahu nezbytném a přiměřeném tomuto cíli (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015-30, či ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). V obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010-112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39, nebo nález Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“

39. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2020, č. j. 5 Azs 250/2017-42, popř. obdobně v rozsudku téhož soudu ze dne 29. 4. 2021, č. j. 10 Azs 414/2020-41, poté bylo vysloveno, že „udělení pobytového oprávnění (nota bene u toho nejvyššího pobytového titulu cizince ve formě povolení k trvalému pobytu) nelze odůvodnit pouhým odkazem na ochranu soukromého a rodinného života žadatele. Opačný závěr by ve svém důsledku popíral smysl zakotvení jakýchkoliv dalších zákonných podmínek pro udělení povolení k trvalému pobytu a nelze jej tedy přijmout. Vzhledem k tomu, že správní orgány i soudy dospěly k závěru, že stěžovatel nesplnil základní zákonnou podmínku pro vydání povolení k trvalému pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, kterou je stanovená délka nepřetržitého pobytu na území České republiky [pozn. soudu – zde § 87k odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců], nebylo již na místě zabývat se přiměřeností rozhodnutí o zamítnutí žádosti z hlediska jeho dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele a jeho rodiny.“
40. Soud dále s odkazem na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůrazňuje, že „odepřením práva trvalého pobytu není dotčeno právo pobytu na českém území; cizinci se zde jen odepírají výhody plynoucí z nejvyššího pobytového statusu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011-65, ze dne 6. 2. 2013, č. j. 1 As 175/2012-34, nebo ze dne 10. 5. 2023, č. j. 10 Azs 60/2023-27). Ostatně sám žalovaný ve věci konstatoval, že žalobce na území České republiky pobývá od roku 2012, kdy mu byla udělena a následně i prodloužována dočasná ochrana (dle žalovaného je řízení o žádosti žalobce o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 20. 11. 2024 aktuálně přerušeno, a to v kontextu nyní projednávané věci).
41. Žalobní tvrzení přitom v dotčené části vychází zejména z toho, že žalobci bude v důsledku napadeného rozhodnutí znemožněno vést rodinný život s nezletilou dcerou (občankou České republiky), resp. podílet se na její výchově. To se však dle názoru soudu míjí s realitou. Jak žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, žalobce pobývá na území České republiky na základě dočasné ochrany. Na tom napadené rozhodnutí nic nemění, jelikož znamená pouze to, že žalobce nezískal jiný – „nejvyšší“ – pobytový titul. Žalobce však na základě namítaného rozhodnutí není nucen vycestovat z České republiky (resp. mu nebyla stanovena povinnost vycestovat z území), a tudíž mu nyní nehrozí, že bude oddělen od své nezletilé dcery. Žalobní námitky jsou proto v dané souvislosti mimoběžné s rozhodovacími důvody napadeného rozhodnutí a skutkovými okolnostmi případu. I sám žalovaný v napadeném rozhodnutí srozumitelně a jasně konstatoval, že žalobci není odnímáno pobytové oprávnění, pouze mu není vydáno nejvyšší pobytové oprávnění. „V

důsledku zamítnutí této žádosti žalobce není povinen vycestovat z území České republiky, o dopadu namítaného rozhodnutí do života, a to jak soukromého, tak rodinného tedy nelze hovořit.“

42. Soud poté uvádí, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí (str. 7 až 8) navíc zabýval i skutečnostmi stran délky pobytu žalobce na území, na základě jemu udělené dočasné ochrany, a pobytem jeho nezletilé dcery (občanky České republiky) zde. Žalovaný tedy ve věci tzv. „nad rámec“ posuzoval přiměřenost zásahu předmětného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce, jako by byl skutečně nucen k návratu do země původu. Právě zde žalovaný zmínil možnost přestěhování dcery žalobce či návštěv v zemi původu, což pak bylo v žalobě namítnuto. S ohledem na nadepsané (rozhodné) okolnosti posuzované věci je nicméně třeba tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí považovat za vyslovenou toliko „*obiter dictum*“. Nemá proto smyslu, aby se soud blíže zabýval obecnými námitkami žalobce směřujícími proti této části odůvodnění, neboť by to nemohlo nic změnit na závěru, že napadené rozhodnutí nezasahuje nepřiměřeným způsobem do jeho soukromého a rodinného života a neporušuje nejlepší zájem jeho nezletilé dcery. Ostatně sám žalobce ve věci nevzneshl žádné relevantní tvrzení, z něhož by plynulo, že by právě zamítnutí jeho žádosti o povolení k trvalému pobytu – tj. fakticky „nezvýšení“ rozsahu jeho práv spojené s trvalým pobytem – nějakým způsobem zasáhlo do jeho soukromého a rodinného života, co do možnosti vykonávat rodičovská práva k nezletilé dceři, vídat ji, vyživovat ji, popř. i jinak uplatňovat právo na soukromý a rodinný život.
43. Pouze pro úplnost soud k dané žalobní námitce poukazuje též na fakt, že z rozsudku Okresního soudu v Lounech ze dne 24. 7. 2024, č. j. 8 Nc 558/2023-52, plyne, že dcera žalobce, narozená 10. 5. 2020 (občanka České republiky), od narození vyrůstala ve výlučné péči matky, přičemž žalobce o dceru neprojevoval zájem, ani se finančně nepodílel na jejích potřebách; až ze zprávy Městského úřadu Žatec, Oddělení sociálně právní ochrany dětí, ze dne 10. 7. 2025 a sdělení bývalé partnerky žalobce ze dne 27. 5. 2025 se podává, že žalobce nyní platí výživné na dceru a s touto se i pravidelně vídá. Žalobce tedy za všech shora popsanych okolností ani nemohl aktuálně spoléhat na to, že úspěšně využije své nezletilé dcery (občanky České republiky), o kterou většinu jejího života nejevil zájem, jako „neproniknutelného štítu“, který by ho měl „ochránit“ před následky jeho opakovaného trestněprávního jednání v kontextu jeho pobytové situace – konkrétně stran žádosti o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, resp. že by žalovaný měl tolerovat takto intenzivní protizákonné chování žalobce a rezignovat na zákonný postup ve smyslu zákona o pobytu cizinců. Takový výklad dle soudu nelze v žádném případě připustit, neboť by šel přímo proti samotnému smyslu relevantní právní úpravy tak, jak už tato byla dříve vyložena. Případným je k tomu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2022, č. j. 4 Azs 269/2022 25, že „zájem nezletilého dítěte nemůže být vnímán absolutně. Úmluva o právech dítěte v čl. 9 odst. 3 připouští oddělení dítěte od rodičů. Děti mají právo na pravidelný kontakt s oběma rodiči (čl. 10 odst. 2 této úmluvy), což však neznamená, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. (...) zrušením povolení k trvalému pobytu (pozn. soudu – zde žádost o povolení k trvalému pobytu) nejsou porušena stěžovatelem zmíněná ustanovení Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud pak přilehavě konstatoval, že zásada nejlepšího zájmu dítěte není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv pravidlo, s nímž je tento zájem v konfliktu.“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31).

44. Soud zároveň podotýká, že právo na ochranu soukromého a rodinného života nepředstavuje povinnost státu zajistit žalobci komfort rodinného a soukromého života na svém území za jakýchkoliv podmínek, neboť je především na žalobci, aby si své rodinné a pobytové záležitosti uspořádal plně v souladu s právním řádem České republiky tak, aby nepůsobil nesnáze sobě a svým blízkým. Předmětné rozhodnutí tudíž dle soudu nelze hodnotit jako nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce. V tomto ohledu soud pouze nad rámec dodává, že čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Možno doplnit i recentní usnesení ze dne 3. 2. 2025, sp. zn. II. ÚS 2213/24, v němž Ústavní soud připomněl svoji ustálenou judikaturu, podle níž ústavně zaručené subjektivní právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. usnesení téhož soudu ze dne 27. 7. 2021 sp. zn. I. ÚS 1370/21). Ani v tomto kontextu proto zdejší soud neshledal žalobní argumentaci důvodnou.
45. Konečně prostý odkaz žalobce na § 2 a § 3 správního řádu, jakož i na ve věci vůbec neaplikovaný § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, s tím, že došlo k porušení těchto ustanovení, bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitý, že se jím soud nebyl vůbec schopen zabývat, když žalobce nijak neozřejmil, v čem konkrétně by tato pochybení měla spočívat. V tomto ohledu je nutno připomenout, že pouhý výčet zákonných ustanovení, která měla být správními orgány dle žalobce porušena, nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Soud přitom v rámci posouzení řešeného případu v obecné rovině nevyhodnotil, že by se žalovaný dopustil porušení žalobcem zmíněných ustanovení právního řádu.
46. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti tak soud ve věci neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tudíž žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
47. Současně soud výrokem II. rozsudku dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. února 2026

Mgr. Radim Kadlčák v. r.
samosoudce